

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **D. G.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 30 sierpnia 2023 r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącej VI Wydziału Karnego- Odwoławczego Sądu
Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt
VI Ka 1208/21, odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o doręczenie odpisu
wyroku wraz z uzasadnieniem,
na podstawie art. 466 § 2 k.p.k., 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodnicząca VI Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. oraz art. 422 § 3 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku skazanego o doręczenie odpisu wyroku tego Sądu z dnia 16 lutego 2023 r., sygn. VI Ka 1208/21, wraz z uzasadnieniem z uwagi na niezachowanie siedmiodniowego terminu zawitego biegnącego, stosownie do treści art. 422 § 1 k.p.k., od daty ogłoszenia orzeczenia (skazany bowiem był reprezentowany przez obrońcę z urzędu, zaś pouczonego o treści art. 451 k.p.k. nie złożył wniosku w tym trybie, co nie rodziło przesłanek wymienionych w art. 422 § 2 a k.p.k., implikujących liczenie przedmiotowego terminu od daty doręczenia wyroku). W tych uwarunkowaniach

termin do złożenia wniosku liczony od daty ogłoszenia orzeczenia upłynął z dniem 23 lutego 2023 r.

Na powyższe zarządzenie skazany złożył zażalenie, eksponując w nim brak stosownej wiedzy w zakresie podejmowania czynności procesowych w postępowaniu karnym i przekonanie, że będą one podejmowane przez reprezentującego go obrońcę. Wyraził nadto zastrzeżenia co do rzetelności sprawowanej na jego rzecz obrony z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Całokształt zaprezentowanej w tym środku odwoławczym argumentacji nie podważał będącego istotą niniejszego postępowania faktu niezachowania siedmiodniowego terminu, o którym mowa w art. 422 § 1 zd. 1 k.p.k. Okoliczność przekroczenia przez skazanego powyższego terminu zawitego była więc bezsporna. To ustalenie determinowało wydanie zaskarżonego zarządzenia. W takim bowiem wypadku na przewodniczącym wydziału lub innym uprawnionym podmiocie (art. 93 § 2, 422 § 4 k.p.k.) spoczywa obowiązek odmowy przyjęcia wniosku, do czego obliguje treść art. 422 § 3 k.p.k. W świetle powyższego brak było przesłanek do negowania prawidłowości tego rozstrzygnięcia.

Merytoryczna zawartość środka odwoławczego wskazuje natomiast na to, że skarżący bazował na eksponowaniu elementów mających dowodzić prowadzenia obrony przez podmiot profesjonalny w sposób nienależyty i naruszający jego procesowy interes. Te argumenty w niniejszym postępowaniu pozostają jednak irrelewantne, gdyż okoliczności wiążące się z przyczynami niezachowania terminu pozostają już poza jego przedmiotem. Nie oznacza to jednak, że nie będą one poddane stosownym rozważaniom sądu, gdyż pismo skazanego z dnia 8 maja 2023 r. (k. 712), adekwatnie do jego treści, zostało potraktowane jednocześnie jako wniosek o przywrócenie terminu złożony w trybie art. 126 § 1 k.p.k. Te aspekty będą zatem analizowane pod kątem wskazanych w tym przepisie przeszkód, lecz w odrębnym postępowaniu (vide zarządzenie z dnia 17 maja 2023 r. – k. 714).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

D. P.

[f.n]